

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 149 - 25 Kuruş

21 - Mart - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

ALLAHIM! SİRLEMONT TA YÜZÜ
NÜ BİLE GÖRMEDİĞİM ANNEM
BENİ BEKLİYOR. NE YAP-
SAK TA ŞU AZAPLI GÜNLERDEN
KURTULSAK PAVLO...

YALNIZ GİTMENDEN
BAŞKA ÇARE YOK..
VERDİĞİMİZ İSTİ-
DAYA CEVAP VE-
REN OLMADI.

BİRKAÇ GÜN-
DAHA BEKLİ-
YELİM CANIM.
SENİ BURADA
BIRAKMAK
ELİMDEN
GELMEZ..

GALİBA YALNIZ GİDECEKSİN..
BU CEVABIN GELECEĞİ YOK.

57/1

O GECE MATIL-
DENİN YATAK
ODASININ
KAPISI
AÇILDI.

KİM O ?!

BEN!

MATMAZEL! BEN
FENA RUHLU BİR
KIZIM. BU GÜNLER
DE MÜTHİŞ SAAT-
LER YAŞADIM..
ARTIK İTİRAF EDE-
CEĞİM.. TAHAMMÜL
EDEMİYECEĞİM

STELLA!
BENİ KORKUTU-
YORSUN.. NEYİ
İTİRAF EDE-
CEKSİN?

STELLA AĞLAMAYA BAŞLADI.
MATİLDE İSRAR
EDİNCE KOYNUNDAN SARI
BİR ZARF ÇIKARDI.

VE MATİLDEYE UZATTI.

İŞTE BUNU!.

149/1

MATİLDE RESMİ MÜHÜRLÜ MERTUBU AÇTI, OKUDU.
"FRANSA CUMHURİYETİ CUM-
HUR BAŞKANI ANAYASANIN
KENDİNE SAĞLADIĞI
HAKKA DAYANARAK MAH-
KUM PAVLONUN HUSUSİ
DURUMUNU NAZARI
İTİBARA ALMIŞ VE
KENDİSİNİ
AFFETMİŞ."
TIR.....

MATİLDE ÇILGIN
GİBİ KAPIYA
KOŞTU.

57/2

FAKAT STELLANIN
HINÇKIRIKLARI KARŞISINDA GERİ DÖN

STELLA! BU EVRAK DÜ-
Kİ SEN Mİ ALIKOYDUN
BUNU NASIL ELE
GEÇİRDİN? NE ZA-
MAN GELDİ BU?

ON
GÜN OLUYOR. POSTA.
DAN EVRAKI BEN GİDER ALIRIM. ZAR-
FI GÖRÜNCE ANLADIM VE ALIKOYDUM.
BİLİYORUM MATMAZEL BENİ ASLA
AFFETMİYECEKSİNİZ.

STELLA!
BUNU HANGİ HİSLERİN TE-
SİRİNDE YAPTIĞINI ANLIYORUM.
SENİ BÜTÜN SAMİMİYE TİMLE
AFFEDİYORUM.

BABAM.. BABAM!
DUYARSA BENİ
AZARLIYACAK..

BEN BABAN-
LA KONUŞURUM. SEN ÜZÜLME..
GEL BU HABERİ BERABER PAV-
LOYA VERELİM. SİZ YALNIZ
GİDİN.. BEN
UTANIRIM..

ÖYLEYSE
GİT YATAĞINA UYU.. RAHAT OL
KİMSE SANA BİRŞEY SÖYLE-
MİYECEK.. AMA SEN DE BUN-
DAN SONRA KÖTÜLÜK ETMİYE-
CEĞİNİZE SÖZ VERİN.

VERİYÖ-
RUM
MATMA-
ZEL..

149/2

Uçan Daire bulutların arasından dindik indi ve yerden 15 metre kadar yukarıda şöyle bir yavaşladıktan sonra İngilterenin meşhur bozkırlarından birinin çalıları arasına kondu.

Yüzbaşı Wyxtphll, «Berbat bir iniş yaptık» dedi.

Pilot Krtclugg kollarından üçünü kontrol direksiyonundan gözdü, bacaklarının dördünü birden gerdi ve arkasına yaslandı.

— «Kabahat benim değil, otomatikler bozuldu» diye mırıldandı.

— «Neyse, parçalanmadan indik ya! Ben bu kadarını bile beklemiyordum. Cristeel ile Danstor'a şöyle, buraya gelsinler!»

Cristeel ile Danstor, isimlerinden de anlaşılabilirliğine göre, diğerlerine pek benzemiyorlardı. Sadece birer çift kol ve bacakları vardı, başlarının arkasında gözleri yoktu, filân. Arkadaşları onların bu kusurlarına mümkün mertebe aldırış etmemeğe çalışıyorlardı. Maamafih onları bu iş için biçilmiş kaftan yapan şey bizzat kusurlarıydı. Zira onları insan kıyafetine sokmak için pek az makyaj lâzımdı. Yüzbaşı;

— «Yapacağınız işleri tamamen anlıyor musunuz?» diye sordu.

Cristeel, «Tabii,» diye cevap verdi. «İptidai dünyaların ahaliyle ilk defa olarak karşılaşacak değilim ya!» Bundan önce bunca seyyare dolaştım!

— «Ya lisan meselesi!»

— «O Danstor'un işi. Maamafih ben de artık çat pat İngilizce konuşuyorum.»

— «Mükemmel! Yolunuz açık olsun, çocuklar!»

Yüzbaşı Wyxtphll onların yokuş aşağı inişlerini seyretti ve yaveri Grçç'a;

— «Geri dönmezlerse gider yer yüzünün henüz tehlikeli bir bölge olduğuna dair rapor veririm» dedi. «Meselâ beş bin sene sonra tekrar geliriz. O zamana kadar burası nasıl olsa medenileşmiş olur!»

Bahçıvan Samuel Higginsbot ham o sırada kapısının önünde oturuyordu. Karşından iki kişinin geldiğini gördü. Gayet dost bir edayla;

— «Merhaba!» diye seslendi.

Yabancılar durdular. Danstor hemen;

— «Merhaba, dostum» diye cevap verdi. «Bize en yakın kasaba, kaza veya küçük şehre nereden gideceğinizi tarif edebilir misin?»

Sam başını kaşdı. Bunlar herhalde ecebi olacaktı. Yolu işaret ederek gayet yayvan bir şiveyle bir şeyler söyledi. Ama Cristeel ile Danstor hiçbir şey anlamadılar, tabii.

İşte insanlıkla bir başka dünyanın varlıkları arasındaki ilk karşılaşma böylece olup bitti.

İki arkadaş yollarına devam ederlerken Danstor, «Meseleyi ona açmak iyi olmazdı, değil mi?» diye söylendi.

Cristeel, «Hiç zannetmem» dedi. «Aptal bir adama benziyordu!»

Danstor, «Bir evin kapısını çalım bari,» dedi.

Cristeel, «Peki,» dedi. «Ama dinî mabede benzer yerlerden sakın, sonra başımız belâya girer!»

İhtiyar, dul Mrs. Tomkins'in evinin dinî mabede benzer bir yanı yoktu. İhtiyar kadın kapısının eşiğinde iki yabancı bey görünce şaşırıldı. Acaba beklenmedik bir mirasa mı konmuştu? Yoksa gazeteciler yüz yaşında olduğu için onunla mülakat yapmağa mı gelmişlerdi? (Gerçi Mrs. Tomkins 90 yaşındaydı ama herkese 100 yaşındaymış diyordu). Hemen aşağıya indi ve ziyaretçilere kapısını açtı. Danstor şapkasını çıkararak,

— «Merhaba, dostum» diye söze

Uçan Dairedekiler

Nakleden: Nihal Yeğınobalı

Graham'ın otomobiliyle şose boyunca son süratle ilerliyorlardı.

başlamıştı bile. Ama Mrs. Tomkins,

— «Söyllyeceğiniz şeyleri yazın» diye onun lâfını kesti. «Kulaklarım işitmez.»

Cristeel ile Danstor birbirlerine baktılar. İki sene radyo dinliyerek lisana âşına olmuşlardı. Ama okuyup yazmaları yoktu!

Bundan sonra başka bir evin kapısını çalmağa da cesaret edemiyerek gene yürümeğe başladılar. Biraz sonra karşılarına iri yarı bir polis memuru çıktı.

P. C. Hinks yabancıların şaşkın haline bakarak, «Merhaba beyler, bir derdiniz mi var?» diye sordu.

Danstor en nazik sesiyle, «Evet efendim» diye cevap verdi. «Biraz evvel bu seyyareye indik. Hükümetle irtibata geçmek istiyoruz.»

Uzun bir duralama oldu. Ama pek de uzun değil. Zira P. C. Hinks akıllı bir adamdı.

— «Demek bu seyyareye biraz evvel indiniz. Bir uçan daireyle herhalde, öyle mi?»

Onun hiçbir inanmazlık emaresi göstermediğine sevinen Danstor, «Evet» diye cevap verdi. «Panik yaratmak istemiyoruz. Onun için hükümetinizle irtibat temin edinceye kadar mevcudiyetimizden mümkün mertebe az insan ha-

berdar olmalıdır.»

— «Anlıyorum. Peki, sonra ne yapacaksınız?»

— «Yeryüzünün kalkınmasına ve ilerlemesine yardım edeceğiz.»

P. C. Hinks, «Eksik olmayın» dedi. «Buyurun şimdi gidelim ve ben başbakana bir telefon edeyim.»

Danstor minnetle, «Çok teşekkür ederiz» dedi...

Hinks onları bir odaya bıraktı. Bu oda karanlıktı ve hiç de iyi döşenmemişti. Etrafında da demir parmaklık vardı. İki arkadaş dehşetle birbirlerine baktılar.

— «Ama burası hapishane!»

— «Ne yapacağız şimdi?»

Tam o sırada gölgelerin arasından mahmur bir ses yükseldi:

— «İngilizce anlayıp anlamadığınızı biliyorum ama, biraz yavaş konuşun da uyuyayım!»

Cristeel ile Danstor sesin geldiği tarafa doğru döndüler. Köşede bir genç adam yatıyordu. Yüzü sarı ve sırtındaki smokin buruş buruştu.

Danstor korkuyla;

— «Acaba canı mı?» diye fısıldadı

Cristeel, «Benzemiyor» diye cevap verdi.

Şimdi genç adam doğrulmuştu.

— «Kuzum, sizin konuştuğu-

nuz ne biçim lisandır öyle? Çinceye bile benzemiyor.»

İki arkadaş sırf yapacak başka bir şeyleri olduğu için nereden geldiklerini ve kim olduklarını anlattılar.

P. C. Hinks bu esnada köyün biraz ilerisindeki tımarhanenin müdürüyle ciddi bir konuşmaya dalmıştı.

— «Yanılmış olmyasın, doktor bey?» diyordu. «Emin misin?»

Doktor, «Tabii eminim yahu» diye cevap veriyordu. «Benim hastalarımın hepsi tamam. O senin dediklerin bir başka tımarhaneden kaçmış olacaklar...»

Beri taraftan iki Merihli arkadaş ta hapisteki genç adamla can ciğer olmuşlardı. Genç Graham bir gece evvel bir balo dönüşü fazla aşırı taşıı hareketler yaptığı için yakalanıp deliğe tıkmıştı. Maamafih Merihli iki varlıkla tanışmak onu iyice ayıltmıştı.

— «Merihten dünyaya inebilen insanların bir köy hapishanesinden kaçmamaları garip değil mi?» diye sordu.

Danstor başını kaşdı.

— «Hakkın var, Graham.» Sonra ilâve etti: «Kaçmasına kaçarsınız ama bizim uçan daireye varamama (Arkası 14. sayfada)

Güzel Yusuf

Büyük Tarihî Aşk ve Macera Romanı

GÜZEL YUSUF, şanlı Türk Padişahı Fatih Sultan Mehmedin İstanbullu zaptetmeğe hazırlandığı devirlerden, şehrin muhasarası ve nihayet zapt sıralarına kadar süren çağ içinde yaşanmış büyük bir tarihî şecaat menkıbesinin ve heyecanlı bir aşk hikâyesinin kahramanıdır. Arkadaşımız Kemalettin Tuğcunun usta keleminden çıkan bu büyük roman, tarihî romanlar arasında emsalsiz bir inci olacak ve müşkülpesent okuyucularımızı herhalde tatmin edecektir. GÜZEL YUSUF'a yedinci cildimizin ilk sayısı olan 151 inci sayımızda başlıyoruz.

SIYAH PELELİRLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 45

Başını sallayarak devam etti:
— Vakit kaybediyorsunuz, boşuna uğraşıyorsunuz...

Başını sallayarak devam etti:
— Vakit kaybediyorsunuz, boşuna uğraşıyorsunuz...

Sesinin ahengi değişti. Dirseklerini masaya dayıyarak öne eğildi. Samimiyetle:

— Size gösterdiğimiz bu teveccühü takdir edeceğinizi umuyorum. Müdafaanız samimi olmadıkça bir kıymeti yok. Şeytanın sizi sürüklediği dalâleti itiraf etmedikçe de samimi olamayacaksınız. Zaten sizi bu yola sevkeden gördüğünüz protestan terbiyesidir. Onun için sizi itham etmekten ziyade acıyoruz. Fakat vaktimizi lâyık olan bir şekilde istimal etmemizi, sizi ve ruhunuzu bu büyük hatadan kurtarmamızı istiyorsanız, bize bütün samimiyetinizle itham edildiğiniz suçu itiraf etmemiz lâzım.

Genç kız:

— İtiraf mı? diye bağırdı. Bu saçmalıkları, bu yalan seyleri kabul mü edeyim?

İstirapla güldü:

— Lady Margaret Trevanion'un büyü yaptığını mı itiraf edeyim?

Savcı, mahkeme reisinin sözlerinin Frey Luis tarafından genç kıza izah edilmesini söyleyince rahip:

— Bu itiraflarınız sizi ve ruhunuzu ebedî cehennemden kurtacak. Aksi takdirde Mukaddes Daire hakikati öğrenmek için başka çarelere baş vuracaktır, dedi.

Margaret, Frey Luis'in bu sinsi sözleri karşısında ürperdi. Bir müddet bu sözlerin genç kıza yapacağı aksülâmeli beklediler. Reis merhamet dolu gözlerle ona bakıyordu. Sonra genç kıza çıkarmaları için elini kaldırdı. Gardiyanlardan biri sanığın omuzuna dokundu. Mahkeme o günlük bitmişti.

Genç kız korkuyu hayatında ilk defa tadararak ayağa kalktı. Rütubetli, karanlık koridordan hücrelerine giderken ıstırapla titriyordu.

XVIII

Dominiken Papazları

Margaret iki gün sıkıntılı hücrelerinde yalnız kaldı. Kendisine bu itirafları yaptırtmak için baş vuracakları eziyet ve işkenceleri düşünerek, titriyordu.

Düşünceleri, enkizisyoncuların tahmini hilâfına değişmişti. İkinci defa mahkemenin huzuruna çıkarıldığı zaman da bunu meydana koydu...

Heyeti hâkimede bir değişiklik olmuştu. Frey Juan yine riyaseti işgal ediyor, aza yine aynı adam olarak yerinde oturuyordu. Fakat eski savcı değişmiş, yerine gayet iyi İngilizce bilen, keskin ağızlı, vahşi yüzlü, hain bakışlı bir adam gelmişti. Kâtibin yerine de kâfi derecede İngilizce bilen birisi getirilmişti. Frey Luis yine orada idi.

Mahkeme son bırakıldığı yerden tekrar başladı. Reis Margaret'e günahlarını itiraf etmesini tekrar etti. Ya korku ve ümitsizlik

ğın yahut ta düşüncelerinin neticesinde en makul hareket tarzı diye kabul edebilecek bir şekilde hazırlıklı olarak cevap verdi.

— Yüksek divanınızın hile ve kaçamak yollarından uzaklaşması daha iyi olmaz mı? Mademki daima hakikat müdafiliğini yapıyorsunuz, onun meydana çıkmasına müsaade etmez misiniz?

— Hakikat mı? Ne hakikati?

— Mademki soruyorsunuz, söyleyeyim. Muhakkak ki bu nokta dikkat nazarınızdan kaçmış olacak. İnsanlar bazan gözlerinin önündeki hakikati görmekten âcizdirler. Don Pedro de Mendoza y Luno bu kraliyette en yüksek şahsiyetlerinden bir asilzadedir. Buna rağmen hareketleri, sizin istihfafla bahsettiğiniz hukuk mahkemelerinin cezalandıracağı mahiyette alçakça bir şeydir. Bu hareketler aynı zamanda onun dinî inancını sarsıcı mahiyettedir. Bundan başka rahiplere karşı koymak ve (Mukaddes Daire) nin gönderdiği adamlardan ikisini yaralamak suretiyle kutsî varlığınıza af-

dedi.

'Yumuşak tabiatlı rels elini kaldırarak:

— Sözümlü kesmeyin, diye rica etti.

— Zaten sözlerim bitti efendim. Hâdises gayet açık. Açıklığı nisbetinde de zavallı ve zalimane. Eğer bunda ısrar ederseniz, günün birinde nasıl olsa haksızlığınızın cezasını görürsünüz. Allah bu gibi alçakça hareketleri cezasız bırakmaz. Ne de insanlar...

Frey Juan kâtip yazısını bitirinceye kadar bekledi. Merhametle genç kıza bakıyordu. Sonra:

— Kullandığınız bu sözler ve bizim samimiyetimize inanmamanızı sizin yetiştirilme tarzınızın kötülüğüne vermek en doğrusudur. Binaenaleyh bu hareketinizi sizin aleyhinize kullanmıyacağız. Fakat sözlerinizi de kabul etmiyoruz. Allaha karşı gelen adam kim olursa olsun müdafa edemeyeceğimiz gibi, herhangi birisini de korumuş değiliz.

Hanedana mensup bazı prensler mevki ve nüfuzları ne olursa

tiğiniz büyücülükle, büyü yaparken görmekle itham edemez. Kimse bunları isbat edemez. Bu hâdisede ismi geçen yüksek bir şahsiyet olduğu ve onu kurtarmak gayesi güdüldüğü için umumî arzu ve kanaat beni mahkûm ederek onu kurtarmak gayesini güdüyor. Niçin benim için de aynı kanaati gütmüyorsunuz?...
— Sizin için böyle bir kanaat güdecek, sizin suçsuzluğunu meydana koyacak bir vaka yok!...

— Var... Bunu size isbat edeceğimi umuyorum...

Genç kızın ciddiyet ve vakarı reisin üzerinde çok müsaait mir tesir yapmıştı. Bu işte sihir ve büyücülük olmadığına onlar da inanıyorlardı. Frey Juan görünüşe kat'iyen aldanmamak icap ettiğini biliyordu. Onun istediği gibi konuşmasına müsaade etmişti. Çünkü mahkeme kanunları, herhangi bir hâdisede karanlık bir nokta kalmaması için müttehime azamî konuşmak silâhını veriyordu. Margaret hücceresinde hazırladığı suallerden birini sordu:

— Mademki Don Pedroyu benimle evlenmesi için protestanlığın, sizin tabirinizce şeytan alası usullerini kullanıp büyü ile teshir etmek istedim de niçin seytana tasavvurlarımı istediğim gibi tatbik edebilmek için onu İngilterede alakoymadın.

Frey Juan, savcıya dönerek cevap vermesini söyledi. Bu vazife ona aitti. Savcı müstehzi bir gülümseme ile genç kıza cevap verdi:

— Buna sizin dünyevî düşünceleriniz mâni oldu. Kont Mendoza'nın gayet tabii olarak paylaşmak isteyeceğiniz yüksek bir mevki ve serveti vardır. Onun bir mütereddi ile evlendiği duyulduğu takdirde malı, mülkü müsadere edilerek, yakılmak suretiyle ölüme mahkûm edilecekti. Enkizisyon hudutları dahilinde herhangi bir yerde yakalandığı takdirde daha fazla sorgu ve suale mahal kalmadan hüküm infaz edilecekti...

Savcı cevabından memnun olarak tekrar gülümsedi ve sustu. Frey Juan genç kıza dönerek:

— Cevabınız verildi, dedi.

Genç kız ümitsizlik içinde âdeta bembeyaz olarak:

— Muğalâta, diye haykırdı. Sonra kendini toparlıyarak devam etti:

— Peki... Beni itham edene sual sormama müsaade eder misiniz?

Frey Juan aza ve savcıya baktı. Aza bunun ehemmiyeti olmadığını, savcı da:

— Tabii, dedi. İsteddiği suali sorsun...

Bunun üzerine Margaret, kâtibin yanında oturan Frey Luis'e döndü:

— Kamarada Don Pedro benimle konuşur ve beni karısı olmağa ikna etmeğe çalışırken söylediklerini duyduğunuz gibi, gemide bizi hemen evlendirecek bir de rahip var dediğini duyduunuz mu?

Rahip, kötü kötü bakarak kısaca:

— Raporumda yazılıydı, dedi.

— Ona ne cevap verdiğimi de (Arkası 14. sayfada)

«Bütün isnatlarınızla suçunuzu da ağırlaştırıyorsunuz!»

fedilmez bir harekette bulunmuş oluyor. Bunlardan dolayı yüksek mahkemenizin onu cezalandırması lâzım. Onun bir asilzade ve hanedana mensup bir adam olmasından başka kendisini kurtaracak hiçbir şey yok...

Burada kâtip sözünü keserek:

— Bukadar çabuk konuşmayın hemşire, diye rica etti.

Ona vakit kazandırmak için Margaret sustu. Sonra daha yavaş devam etti.

— Onun böyle büyük bir adam olması yüzünden cezalandırılmıyacağı için, kabahatleri üstüne yüklenmesi icap eden birisini bulmak lâzımdı. Gayet tabii ki onun bu menfur hareketlerini ört bas edebilmek için hâdiseye bir çıkar yol bulmak ve bu alçakça fiili kapatabilmek için de bütün suçu bir İngiliz mütereddisine yükliyerek onu bu âkibete sürüklediğini itiraf ettirmek lâp ediyordu.

Sözlerinin burasında savcı:

— Bu kötü isnatlarınızla suçunuzu daha ağırlaştırıyorsunuz,

olsun istedikleri suçun ezasını görmekte gecikmemişlerdir. Bu küçüklerden mütenezzihiiz. Vazifemizi sulistimal ettiğimiz takdirde âkibetimizi takdir ediyoruz. Hepimiz cehennemlik oluruz. Bana emniyet edin ve daha iyi düşünebilmeniz için hüccerenize gidin... Allah yardımcınız olsun. Kendinizi toparlamağa ihtiyacınız var...

Fakat Margaret gitmek istemedi. Kendisini müdafa etmesi için bir müddet daha onu dinlemelerini rica etti.

Frey Juan:

— Söyliyecek daha neyiniz var hemşire? diye sordu. Bu kadar aşikâr olan hâdiselere nasıl bir şey diyebilirsiniz?

Bununla beraber genç kıza götürmeğe gelen gardiyanları geri gönderdi.

— Hâdiseler aşikâr değil, hâdiselerden çıkarılmak istenen bir netice var. Kimse beni itham et-

NAT PINKERTON

HEY.. İÇERİDEKİ HANIM..

MUGGER İÇERİKİ ODADA MAHPUS BULU. NAN KİTİYE SESLEN Dİ.

77

RİCA EDE RİM BENİ ÖLDÜR. MEYİN

KORKMA HANIM.. NE OLDU DOĞ. RUYU SÖYLE..

BEN SÖYLİYİYİM MUGGER.. BENİM KÜRKÜMÜ GALDİ. ZÜMRÜTLERDE CEBİNDEYDİ

DOĞRU MU SÖYLÜYÖR?

EVE T.. FAKAT KÜR. KÜN CEBİNDE NE OLDUĞUNU BEN NE BİLEYİM.

SONRA?

GERDANLIĞI KALDIRIP ATTIM

NE!.. ELLİ BİN DOLAR LIK MÜCEVHERİ KALDIRIP ATTIN HA?

TABİİ.. KORKUDAN NE YAPTIĞIMI BİLİYOR MUYDUM BEN?

GERDANLIĞI ELİME ALDIM. KOŞ MAYA BAŞLADIM. ARKANDAN BİRİ "HİRSİZ!" DİYE BAĞIRINCA KORK -TUM.

VE NE YAPTIĞIMI BİLEME. DEN ELİMDEKİ GERDANLIĞI FIRLATIP ATTIM.

TAM BU SIRADA DA BEN GELDİM HA

ATTIĞI YERİ BİLİYORUM.

Kiti BAŞINDAN GEÇENLERİ ANLATMA. ĞA DEVAM ET Tİ.

O OYUNCAĞI CEBİNE KOY MUGGER.. GEL BARIŞA. LIM.

PEK ALA.. VER ELİNİ.

149

MUGGERE OYUN OYNU YABİLECEĞİNİ Mİ SAN DİN?

ARKASI VAR

Bir Facianın Hikâyesi

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

«Odanın aylığı yüz on dolardır!»

Mr. Stanley Dabble New York'a geldi geleli «Hayır!» kelimesini okadar çok kimseden duymuş ve gerek bu kelimeden, gerekse söyleyenlerden o derece nefret etmişti ki, apartmanının zemin katında kiraya verecek bir odası bulunan şişman ev sahibi sözlerine «Hayır» yahut «Yok» la başlamadığı için ona dünyanın en sempatik insanlarından biri olarak gözüktü. Ev sahibi:

— Odanın aylığı yüz on dolardır, diyordu. İsteyen tutsun, istemiyen tutmasın. Zira her yeni gelenden daha fazlasını alacağım muhakkak. Kiracı, odada bulunan mobilyaları da beş yüz dolar mukabilinde satın almak mecburiyetinde. Ayrıca, en alt katta oturması dolayısıyla kalorifer sobasıyla da o meşgul olacak. Maamafih bu husus canınızı sıkmasın; zira kömürü size ben temin edebilirim. Parası mukabilinde tabii!... Bir de Çarşamba günleri poker partimiz için odayı öğleden sonra bana bırakınız... Son şartım da kadın, köpek ve çocuk kabul etmeyişimdir.

Stanley Dabble bu son şarta itiraz edecek oldu:

— Pekiyi ama benim Nebraska'da bir karım ve üç çocuğum var. Daire bulur bulmaz onları buraya getirmek mecburiyetindeyim.

— O halde benim odayı tutmanıza imkân yok bayım. Zira kiracım olacak şahsın bekâr bulunması ve kızkardeşimle evlenmeye razı olması şart... Her dediğimi kabul etmeğe razı biri var. Ama karaborsacı olduğu için pek gözüm tutmadı. Malûm a bu gibi adamlar biraz fırsat düşkününü oluyorlar... Sizden hoşlandığım için şartları sayıp döktüm. Odayı kiralyabilmeniz için her şeyden vazgeçmeniz lazım. Karınızdan bile. Unutmayın ki kadın her zaman bulunur; oda ise...

Dabble her şeye rağmen karısından vazgeçemediği için otele döndü. Otel kâtibi onu görür görmez:

— Mr. Dabble! dedi. Artık odayı boşaltmanızı rica edeceğiz. Zira size sadece bir gün için vermiştik.

Stanley Dabble fazla ümitvar olmamasına rağmen:

— Başka oda veremez misiniz? diye sordu.

— Bayım, odalarımızın hepsi en aşağı altı ay evvelinden tutulmuştur. Geceliğine elli dolar bile verseniz size yer bulamam. Niçin vaziyetimizi anlamak istemiyorsunuz?

Saat akşamın beşiydi. Dabble valizlerini yükledi ve üç sokak ötede olan parka yollandı. Parkta geceleme fikri şimdiye kadar ona daima şaka gibi gelmişti.

Görünürlerde sadece üç sıra vardı. İki tanesi doluydu: üçüncünün üzerinde «Boyalıdır, dikkat!» ibaresini taşıyan bir levha vardı. Kısa boylu, yeşil renkte spor bir gömlek giymiş bir adam Dabble'ye yaklaşması için işarette bulundu ve onu ağaçların arasına çektikten sonra:

— O üzerinde «Boyalıdır!» levhası bulunan sıraya baktığınızı gördüm, dedi. Rahat bir sıradır,

ama bu akşam için tutuldu. Maamafih isterseniz yarın akşam için size ayırtabilirim.

Dabble, sesinde hiddetten hiçbir eser bulunmaksızın:

— Bu sıra sizin mi? diye sordu.

— Hayır, tabii ki benim sıram değil. Ama park bekçisinin bu sırayı kiraya verme hakkını kendisine tevdi ettiği şahsı tanıyorum.

— Bir saatliğine kaç para istiyor?

— Altı sent ona, bunun yüzde yirmi beşi kadar da bana vereceksiniz... Bütün gece kalmak üç dolardır. Maamafih geceyi daha rahat geçirmek istiyorsanız dört buçuk dolarlık sıralarda yatmalısınız... Bir de garsonlarla konuşup saat on bire kadar olan vakti, otel holündeki koltuklarda rahatça geçirmek var. Bu sadece bir dolara malolur.

Dabble bir müddet onun yüzüne baktıktan sonra:

— Ne adamlarsınız! dedi. Sizler Eskimolara buz dolabı satarak dahi zengin olabilirsiniz... Sıranıza ihtiyacım yok.

Zira Dabble bir çare bulmuştu ve fikrini tatbik için önce birkaç satır yazması gerekiyordu. Bir kırtasiyeciyeye girerek:

— Bir şişe mürekkep istiyorum, dedi.

— Ne renk?

— Siyah.

Satıcı muzaffer bir edayla:

— Siyah mürekkep yok, dedi.

— O halde bana herhangi bir renk mürekkep verin.

— Bizde hiç mürekkep yok.

— O halde bir kurşun kalem.

— O da yok.

— Yani sizde yazı yazmağa yaran hiçbir şey yok mu?

— Var. 1911 modeli bir daktilo makinesi var. Fiyatı 65 dolardır. Size taksitle verebiliriz... Yahut da bir kutu pastel boyası alın.

Dabble iki dolar verip rengârenk pastelleri aldı ve kapısının önünde yarım saat sıra bekledikten sonra bir telefon hücreğine girmeye muvaffak oldu. Sonra karısına şu mektubu yazdı:

«Sevgili Emma,

«Her çareye baş vurdum, ama bir daire kiralyamadım. Burada et yok, bakkal yok, hasılı hiçbir şey yok. Âsabım bozuldu ve kendimi öldürmeğe karar verdim. Hakkınızı helâl edin.

Seni seven kocan Stanley»

Mektubu ve kim olduğunu belli etmeye yaran kâğıtları dış cebine yerleştirdikten sonra en yakın yeraltı treni istasyonuna gitti. Niyeti, ilk geçecek trenin önüne kendini atmak.

Tren nihayet geldi ve istasyonda durdu. Ama bir daha oradan hareket etmedi, çünkü bozulmuştu. Herkesi indirip istasyonu boşalttı ve Dabble kendini yine, bir daha görmeyeceğini sandığı güneş ışığında buldu.

Bu defa kendisini büyük bir otelin üst katlarından birinden yere atacaktı. Asansörle otuzuncu kata çıktıktan sonra şansı yardım etti ve kapısı açık boş bir oda buldu. Hemen telefonu açarak bir cenaze levazımı dükkânını buldu. Bir kız sesi:

— Kimi istiyorsunuz? diye sordu.

— Kimi olursa. Ben müşteriyim.

— Müşteri mi? Ben müşterilerle konuşamam; size Mr. Mc Ryder'i vereyim.

Mc Ryder telefona geldiği zaman Dabble şunları söyledi:

— Ben şimdi Cold Adams otelinin üst katlarından birindeyim. Sizinle konuşmam biter bitmez kendimi pencereden dışarı atacağım. Hemen gelin ve nâşımı kaldırın. Ceketimin sol iç cebindeki para sizin içindir.

Mc Ryder birkaç söz söyledikten sonra telefonu kapadı. Dabble'nin duyabildiği kadarı, onların fevkalâde çok işleri olduğunu, kendi ölüsünü kaldırma işini üzerlerine alamıyacıklarını bir hakikat halinde karşısına koyuyordu.

O zaman Dabble mücadeleyi terketti. Bu şehirde öyle kolay kolay ölünmeyeceği anlaşıyordu.

Biraz sonra caddeye, yatabileceği bir yer aramağa çıktı.

Altın Tas

Nakleden: Feriha Demiray

Evvel zaman içinde yer yüzünde kurnaz ve zalim bir hükümdar vardı. Herkes bu kırıdan korkardı, ama o sadece bir tek şeyden korkardı: İhtiyarlık.

Günlerden bir gün ihtiyarlığı memleketinden çıkarmak için sınırları dahilindeki bütün ihtiyarların öldürülmesini emretti.

Memleketin her tarafından insanlar ellerinde zengin hediyelerle gelip kralın önünde diz çöktüler ve,

— «İhtiyarlığımıza merhamet et,» diye yalvardılar.

Zalim kral nihayet her gün şikâyet dinlemekten usandı. Tellâllarını çağırdı ve,

— «Ben merhametli bir hükümdarım,» dedi. «Bunu bütün ahalinin bilmesini istiyorum.»

Haberciler atlarına bindiler ve memleketin şehirlerine dağıldılar. Yol başlarında ve pazar yerlerinde bora-zanlarını çalarak kralın merhametini ilân etmeğe başladılar:

— «Ey ahali, kralımızın merhametini dinleyin! Büyük Şehirdeki gölün dibinde bir altın tas var. Bu altın tası suyun dibinden alıp çıkaran delikanlı babasının kellesini kurtaracaktır. Ama çıkaramıyan, babasınınkiyle birlikte kendi kellesini de kaybedecek-

tir. Bizim kralımız merhametli bir kırıdır!»

Tam doksan dokuz delikanlı göle dalarak altın tası çıkarmağa çalıştı. Ve zalim kral doksan dokuz delikanlı ile doksan dokuz ihtiyar kafa-sı uçurttu.

Yüzüncü delikanlı Ozmin adında cesur bir çocuktu. Ertesi gün gidip gölden altın tası çıkarmayı deneyecekti. O gece ihtiyar babasına,

— «Babacığım,» dedi, «şu kralın altın tasında anlaşılmıyan bir şey var. Doksan dokuz delikanlının onu sudan çıkarmağa çalıştığını seyrettim. Sahilden suya baktığın zaman tası a-çıkça görebiliyorsun. Ama atlar atla-maz su bulunuyor ve tas ortadan kayboluyor.»

İhtiyar biraz düşündü. Nihayet, — «Söyle bana, oğlum,» dedi. «Bu tasın durduğu yerin kenarında bir ağaç var mı?»

— «Evet, yüksek bir ağaç var. Altın tas onun dallarının gölgesi arasında parlıyor, zaten.»

İhtiyar, «Oyleyse yarın ağaca tırman, oğul,» dedi. «Kralın tasını ağa-

cın dalları arasında bulacaksın. Suda parlayan altın tas sadece bir akisten ibarettir.»

Ertesi gün delikanlı kral ve kralın adamlarıyla birlikte göl kenarına gitti. Zalim kral,

— «Talihini bir de sen dene bakalım, delikanlı,» dedi. Sonra da celdâna dönerek ilâve etti: «Baltanı iyi bile. Boynu sağlama benziyor.»

Ozmin hemen ağacın tepesine tırmandı. Ahali onun delirdiğine hükmederek esefle seyrediyordu. Ama delikanlı ağacın en yüksek dalında altın tası buldu ve yere indirdi.

Zalim kral nihayet matolmuştu.

— «Senin gibi bir gencin bu kadar akıllı olacağını hiç tahmin etmedim,» diye marıldandı.

Ozmin, «Bunu akıl eden ben değilim, ihtiyar babamdır,» diye cevap verdi.

Bunun üzerine kralı bir düşünce-ye aldı. «Beşbelli insanlar ihtiyarlar-
dışka daha akıllı oluyorlar,» dedi.

«Yüz gencin bilemediğini bir ihtiyar bildi.»

İşte o gün bugündür ihtiyarlar tecrübeli ve akıllı oldukları için dünyanın her yanında hürmet görürler ve ak saç bir olgunluk sembolü olarak ta-nınır.

GİZLİ VAZİFE !..

ÇIKAR. KEN TALPAYA RASTLADI

NEYE BURAYA GİR-DİN ? ÇABUK CEVAP VER.

SEN ONU BIRAK TA FRANSUA NE REDE ONU SÖYLE ..

SÖYLE.. YOKSA KAFANI KIRACAĞIM

SÖYLİYE.. CEGİM.. SÖYLÜ.. YORUM

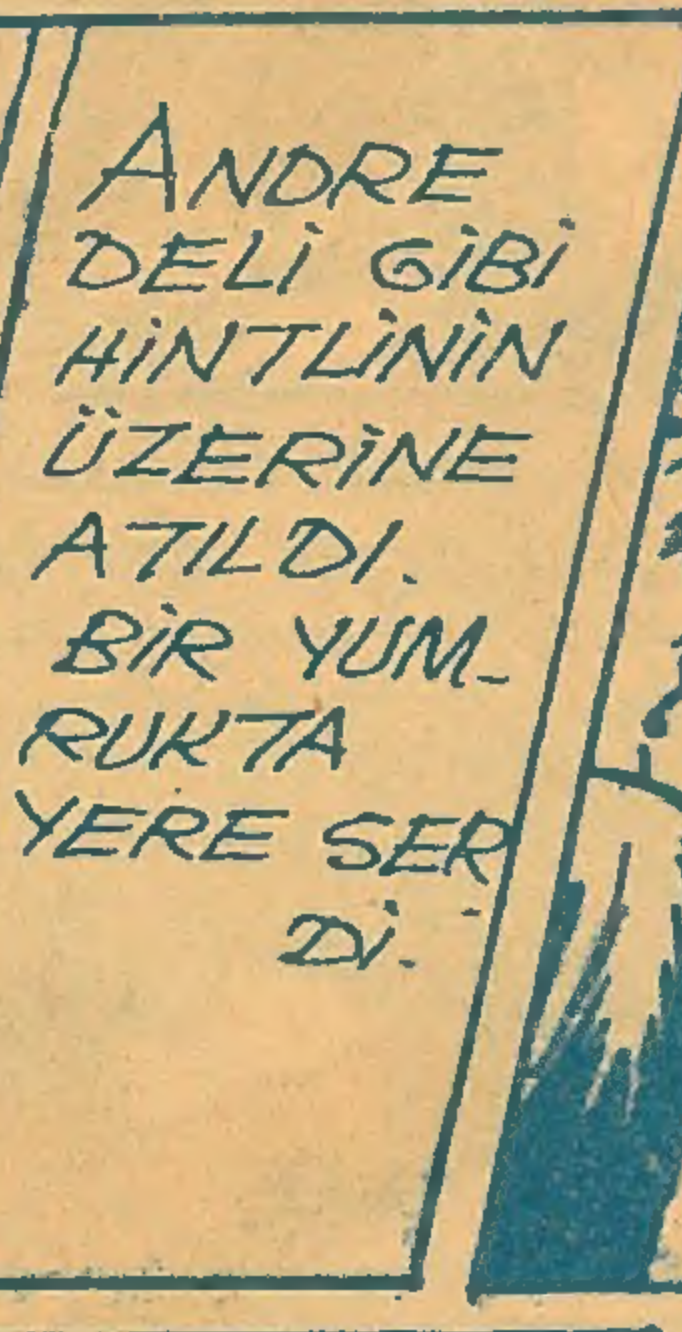

Ö... Ö.. ÖLDÜ.. BATAK-LIKTA ÖLDÜ

SEFİL.. SENİ DE ÖYLE ÖLDÜ RECEĞİM..

BENİM NE KA-BAHATIMI VAR?

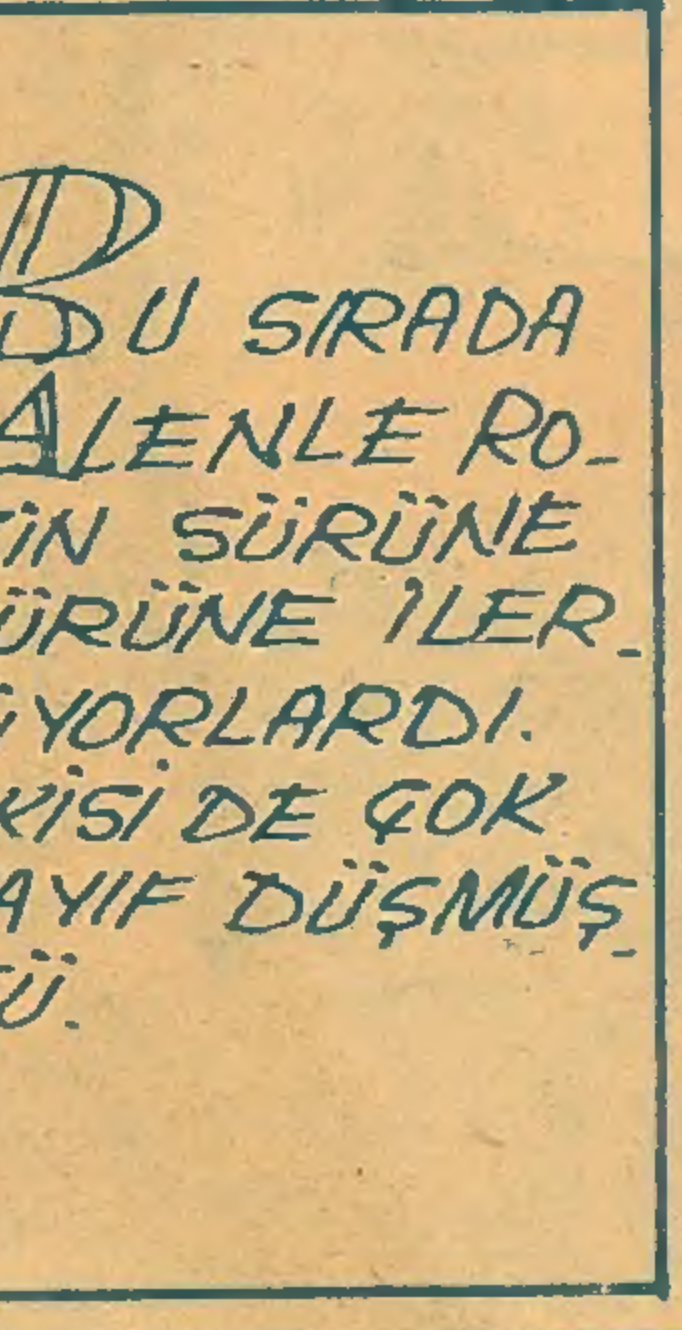
ANDRE DELİ GİBİ HİNTLİNİN ÜZERİNE ATILDI. BİR YUM- RUKTA YERE SER Dİ.

DAHA SONRA BURADAN GİDE- FRANSUA ÖLDÜ. LİM- AMA YAYA OLMAZ. BU ŞÜPHE GÖTÜR. MEZ BİR HAKİ- KAT

HAYIR.. İKİYE BÖLÜNELİM.. BİR KISMİMİZ YÜRÜYEREK YOLA ÇIKSIN. BİR KISMİMİZ DA AT ARASIN OLMAZ MI?

BU SIRADA ALENLE RO- ZİN SÜRÜNE SÜRÜNE İLER- LİYORLARDI. İKİSİ DE ÇOK ZAYIF DÜŞMÜŞ TÜ.

MİŞELİNİN YAR- DIMINA KOŞAMI- YORUM.. DELİ OLACAĞIM

BİRAZ DAHA İSTİRAHAT EDE- LİM. SONRA YÜRÜRÜZ.

SAATLER GEÇTİ ALEN TOPARLANAMADI

ARTIK TAKATİM YANINA DÖNÜYO- KALMADI. BEN ANNEMİN RUM.. BELKİ O BİR YOL BU- LUR.

AYAK SESLERİ DUYUYOR GİBİYİM. BUNLAR KİM OLABI- LİR?

AYAĞA KALKAMADI TAKATİM YOK.. AMA MÜHİM HADİSELERİN GEÇTİĞİNİ HİSSE DİYO- RUM.

HAKİKATEN BİRAZ UZAKTA YOLA ÇIKAN İLK GRUB İLERLİYORDU.

ALEN ARKADAŞLARI- NIN UZAKLAŞTIKLARINI MİŞELİN.. AN.. GÖRDÜ NE.. DURUN..

ZAVALLI MİŞELİN.. ZAVALLI ANNECİĞİM.. BENSİZ NE YAPACAK- LAR

ATLARI ELE GE- ÇİRMENİN TAM SI- RASI.. MİŞELİN.. AN.. SİZ BİZİ BURADA BEK- LEYİN.

ALLAH YARDIMCI- NIZ OLSUN YAVRULA- RIM.

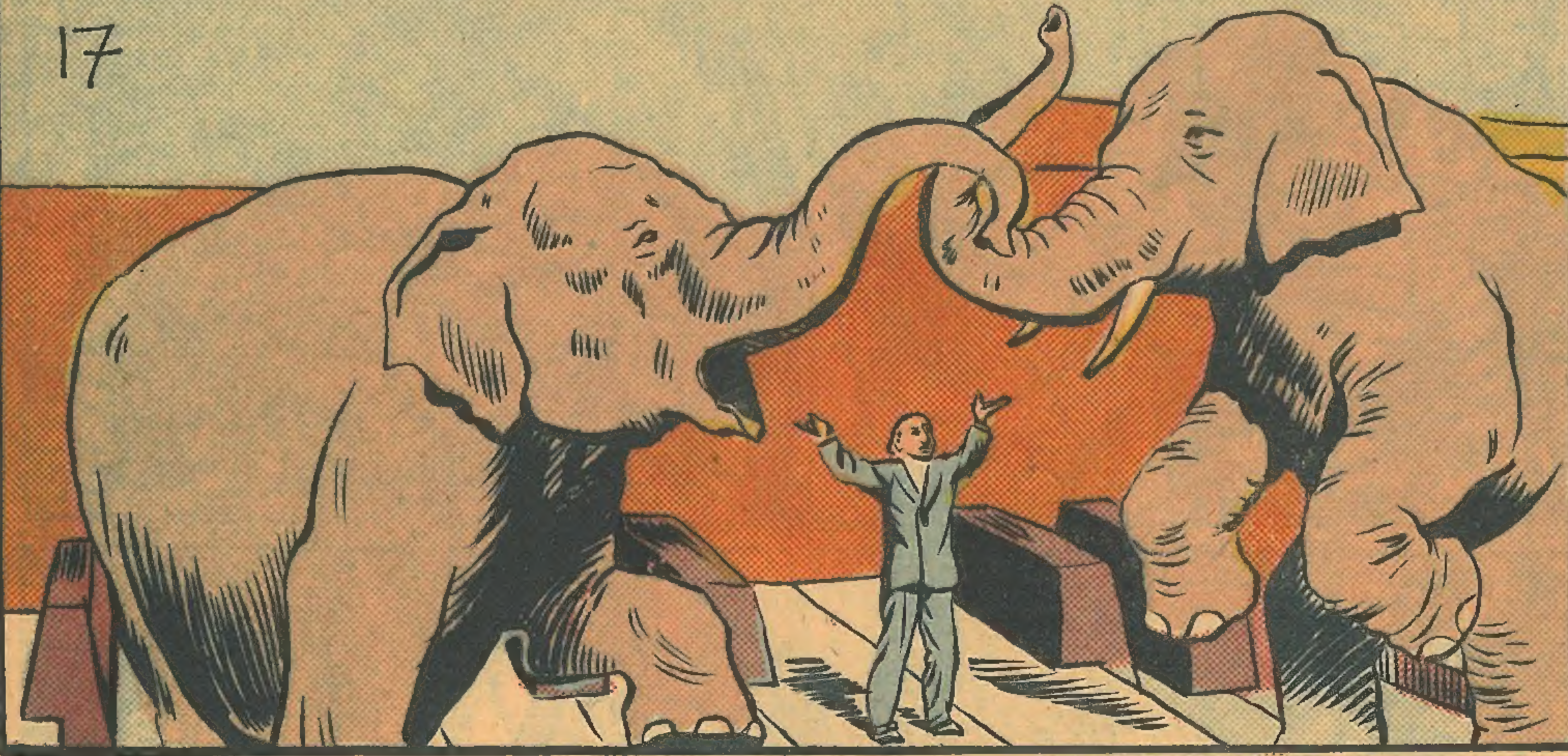
BU BİR MUHA- FIZ VAR. YERLİYİ BECERELİM KÂFİ..

ARKASI VAR

MANDRAKE

PROFESÖR METRO-
NUN TERBİYE
ETTİĞİ FİLLER,
AYAKLARIYLA BÜ-
YÜK PİYANONUN
TUŞLARINA BAS-
MAĞA BAŞLADILAR.

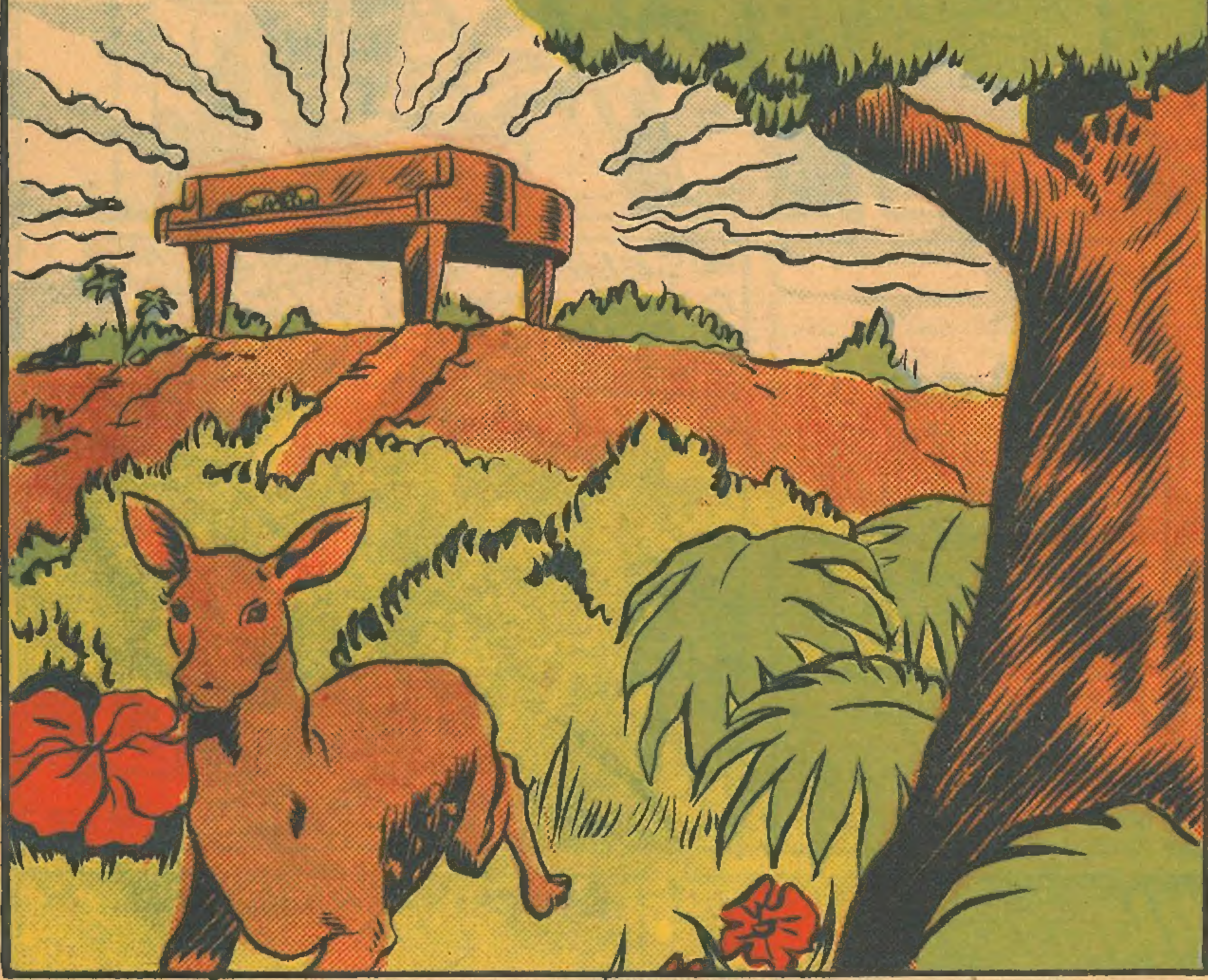
17

KULAK ZARINI PATLATAÇAK KORKUNÇ
SESLER ÇIKMAĞA BAŞLADI. APTUL-
LAH MANDRAKE VE NARDA KULAK-
LARINI TIKADILAR.

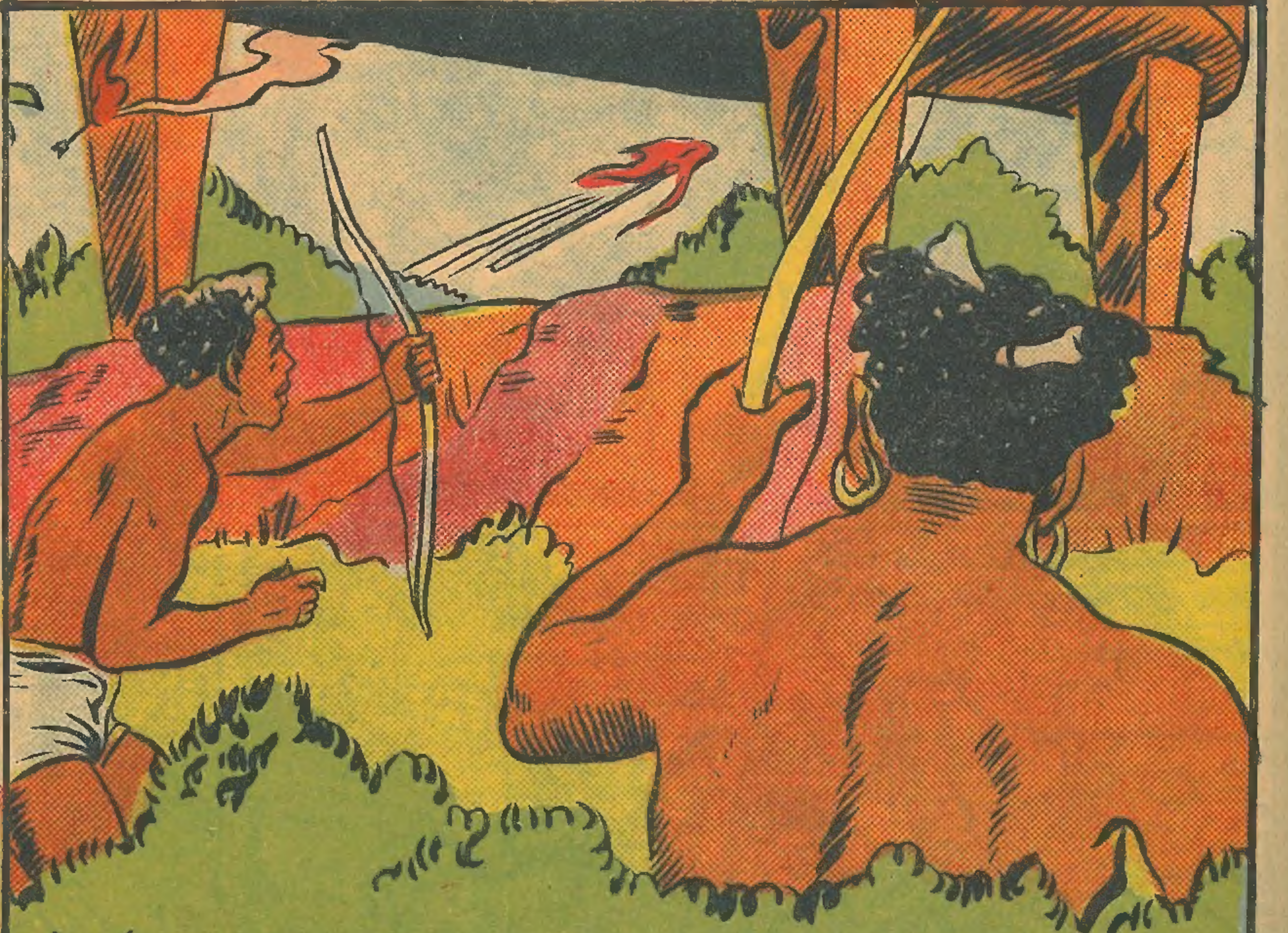
BÜYÜK PİYANDAN ÇIKAN SESLER BÜTÜN
ORMANA YAYILDI. HAYVANCILAR KORKUP
KAÇIŞTILAR.

CIVARDA YAŞAYAN YERLİLER BU SESTE
BİZAR OLMUŞLARDI. EN SONUNDA KARAR-
LARINI VERDİLER.

BÜYÜK BİR TÖREN YAPTILAR, ALLAHIN YAR-
DIMINI İSTEDİLER. SONRA UCU ALEVLI OK-
LAR HAZIRLADILAR.

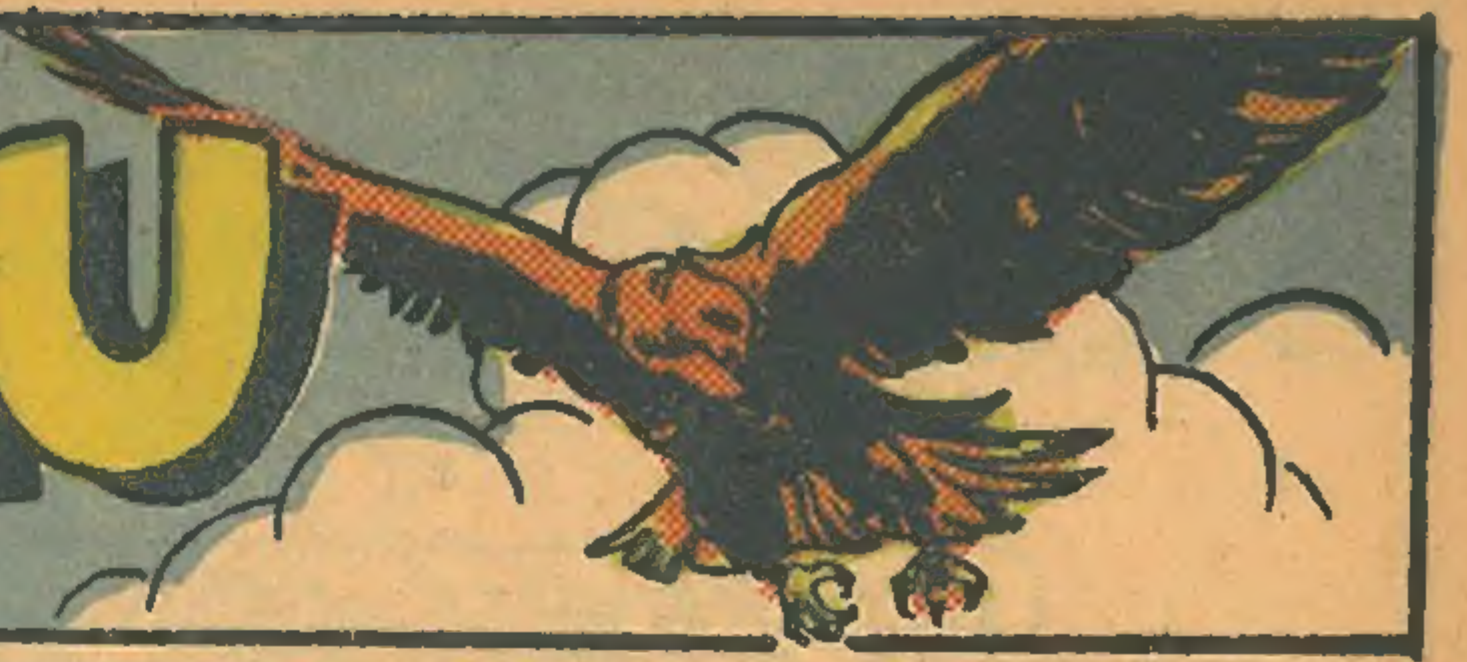

VE VARİT GEÇİRMEDEN BÜYÜK PİYANO-
NUN ETRAFINI GEVİRDİLER. UĞLARI ALEV ALEV
YANAN OKLARINI PİYANDYA SAVURMAYA
BAŞLADILAR.

— ARKASI VAR —

KARTALIN OĞLU

ATI CEYLAN'I GEVİREN DÖRT KURT
HAYVANI İYİCE HIRPALAMIŞLARDI.
ADAR, YALNIZ BİR TANESİNİ ÖLDÜR
MÜŞTÜ.

PİS HAYVANLAR..
SİZİ ÖLDÜRECEĞİM.

ELMAS TABANCASINI ÇEKTİ.
İKİ KURDU VURDU. GERİYE KA-
LAN İKİ TANESİ ELMAS'A HÜCUM
ETTİ. NİHAyet BOĞUŞA BO-
ĞUŞA ONLARI DA HAKLADI.

FAKAT BİZİM DELİKANLIDA DA
NE HAL KALMIŞTI NE MECAL..

ADAR.. GEL.. YARDIMINA MUA-
TACIM..

KARTAL UZAKTA DEĞİLDİ.
HEMEN SÜZÜLEREK İNDİ.

YAVAŞÇA ELMASIN YANINA KONDU.
VÜCUDUNUN SICAKLIĞINI GENÇ GE-
ÇİRMEK İSTİYORDU.

YANIMDA KAL ADAR..

TAM BU SIRADA SİLÂH SESLERİ-
Nİ DUYAN GENÇ BİR KADIN YANINDA
DÖRT HİNTLİ OLDUĞU HALDE
GELDİ. SİLÂHINI DOĞRULTTU.

FAKAT KARTALIN ACAİP VAZİYETİNDE BİR FEVKALÂDELİK
SEZDİ. SİLÂHINI İNDİRDİ.

GENÇ KADIN FEVKALÂDE HEYECANLANMIŞTI. KARTALIN KÖRÜĞÜ VE VÜCUDUYLA ISITTI. Gİ GENÇE YAKLAŞTI.

PEŞİNDEN GELİN..

ADAR BİRAZ ÖTEYE KONDU. GENÇ KADIN BAYILMIŞ PRENSİN YANINA SOKULDU.

BAYILMIŞ ZAVALLI.. NEYSE YARASI AĞIR DEĞİL..

ELMAS SIKINTI İÇİNDE SAYIKLAR GİBİ ŞARKI MİRILDANIYORDU. ... ADARIN KANADINDA BİR KAN LEKESİ VAR

GENÇ KADIN ELİNDE OLMADAN ADARIN KANADINA BAKTI. HAKİKATEN TAZE BİR KAN LEKESİ VARDI. ÇOCUĞUN GÖĞSÜNDE DE ONA BENZER BİR KAN LEKESİ VARDI.

ARADAN BİRKAÇ SAAT GEÇTİ. GENÇ PRENS ELMAS. YAVAŞ YAVAŞ KENDİNE GELDİ. ÜZERİNE KAPANAN GENÇ KADIN YÜZÜNE ELİNİ UZATTI. HAYAL MI HAKİKAT MI DİYE BAKACAKTI.

SİZ KİMSİNİZ MADAM?

ADIM LADY KÜRZON.. İNGİLİZİM. SEYAHATEDİYORUM. SEN KİMSİN? BU KARTALLA ALAKAN NE?

ADIM ELMAS.. BU KARTALLA BENİ HANGİ GİZLİ KUŞETİN BAĞLADIĞINI BİLMİYORUM..

LADY KÜRZON UZAKLAŞTI. ELMAS ATI CEYLANI BULMAYI DÜŞÜNDÜ. TAM KARKARKEN YERDE PARLAYAN BİR BROŞ GÖRDÜ. HERHALDE LADY KÜRZON'A AİT OLACAKTI.

ÜSTÜNDE RESİM VAR

MADALYA'NIN BİR TARAFINDA İKİ YAŞLARINDA BİR KIZ ÇOCUĞU BİR YANINDA DA ALEVLERİĞİNDE UZANAN İKİ EL VARDI.

HAYRET.. SENE LERDENBERİ GÖRDÜĞÜM HAYAL..

HEMEN KOŞTU.

LADY KÜRZON LADY KÜRZON..

İÇİNDEKİ MUAMMAYI BU KADIN BELKİ GÖZE BİLİRDİ. GİTMEŞ.. HİÇBİR İZ YOK..

ARKASI VAR.

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 27

YAZAN: K. TUĞCU

Halidi muayene ettim. Ve he-
men:

— Ölüyor, dedim, ölüyor.

Bu meşum bir sesti. Ellerim tit-
riyordu. Burnundan simsiyah bir
kan boşanan Halidin gözleri ara-
lanmış, çenesi sarkmış ve gevşe-
mişti.

Öyle meşum bir gecede, insan-
da âsap diye bir şey bırakmayan
bu feci manzara karşısında donup
kalmıştım.

Babasının ölümüne sebep olan
Halit bir iki defa, kolunu, baağı-
nı oynattıktan sonra hareketsiz
kaldı. Donuk bir halde:

— Tamam, dedim.

Bekçi yüzüne bakıyordu. Za-
valı Peyker kalfa acı acı, sinsi
sinsi ağlıyor, bu arada aklında
kaldığı kadar dualar mırıldanı-
yordu.

Serseri ruhlu, dik başlı, inatçı
ve nihayet baba kaatili Halidin
sonu böyle gelmişti.

— 32 —

Ertesi gün mezarlıktan dönü-
yordum. Mahallenin ihtiyar komi-
seri, babasının hatırasına saygı
gösterdiği için o sabıkalının cena-
zesine iştirak etmişti. Arifle bera-
ber beni yalnız bırakmadılar. Ko-
miser hâdiseyi şöyle hülâsa edi-
yordu:

— Herhalde gece, gökgürültü-
süyle uyandı. Akşamdan havada
bir sıkıntı vardı. Kalfa camı ka-
pattığını söylüyor. Sarhoş olan
Halit bu camı açmış. Sonra yat-
mış. Anlaşılan babasının büyük
resmi çerçevesiyle birlikte yere
düştü. Tesadüfen yere kapanmadı.
Karyolanın karşısındaki duvarın
önünde dikili kaldı. Halit gözlerini
açınca çakan şimşeklerin ışığın-
da babasının resmini gördü. Ölü-
nün dirilip kendisini tekdire gel-
diğini sanıyordu.

— Tamam, dedim. Levhayı kar-
yolanın karşısındaki duvarın di-
binde dayalı görmüştük.

— Evet, sarhoş ve uykudan u-
yanınca büsbütün şaşırın, aynı za-
manda içinde bir de azap bulunan
Halit ölünün dirildiğine inandı.
Oda kararınca bir şey görmüyor,
fakat şimşek çakınca babasını
karşısında buluyor ve korkudan
dell gibi olarak haykırıyordu. Ni-
hayet kapıdan fırladı ve şaşkın-
lıkla basamakları tayin edemediği
çin aşağıya yuvarlandı ve öldü.

Komiserin izahı yerindeydi.
Ondan ayrıldığımız zaman Arif ko-
luma girdi ve:

— Ağabey, dedi. Çok üzgün ve
durgunsun. O kızın tam olacağı sı-
raydı bu.

— Hangi kızın? dedim.

— Evdoksyanın, dedi.

— Arif, dedim. Onun adını bir
daha ağzına alma. O evli bir ka-
dındır. O benim için bir ana, bir
kız kardestir artık. Fakat yüzünü
görmemeğe mahkûmum. En teh-
likeli zamanlarda bile bana tatlı
bir hayat yaşattı. Onun bulundu-
ğu taraflara gidemiyorum. Kendi
kendimden korkuyorum. Sen de
beni ezeleme.

Arif ciddi bir halde:

— Evlen be ağabey, dedi.

— Ben mi? dedim. Sakin bir
hayata ihtiyacım var. Fakat bir
eş seçmeğe gelince dünyadaki en

güç iş bu.

— Ah birisini seviversen.

— Anadolu'ya gideceğim. Bir
kasabada bir belediye doktorluğu
var. Müracaat edeceğim. Biraz da
tınemleketin hastalıklarıyla uğra-
şayım. Çok içim sıkılıyor.

— Ayağını öpeyim gittiğin yer-
den bana mektup yaz.

— Yazarım Arif.

Ariften ayrılınca muayeneha-
ye gittim. O gün, öğleden sonra
fakir hastalara bakacaktım. Bek-
leme odası hastalarla doluydu.

[Hava kararınca kadar uğraş-
tım. Son gelen ihtiyar bir erkek-
ti. Beli bükük, sakalı, bıyığı ve
kaşları bembeyaz, son derecede
düşkün, gözlerinin fersiz bebekleri
nemli bir adamcağız.

Hastalığını sorduğum zaman:

— Torunum, dedi.

— Nerede?

— Evde.

biydi. Ailenin halini görünce bü-
yük anneye:

— Günde bir kilo süt içecek,
her övünde dört kemik pırzola yi-
yecek, komposto, hamur işi eksik
olmıyacak, hiçbir şey düşünmiye-
cek, üzülmiyecek ve verdiğim ilâç-
lar muntazaman alınacak, demekle
ne gülünç hareket ettiğimi anla-
dım.

Çiçek gibi, ipek gibi kızın yu-
varlanıp gitmesi muhakkaktı. Büs-
bütün incelemiş ve kendisini zafi-
yete teslim etmiş olan kızı üstün
körü bir muayeneden sonra çık-
tım. Karanlıkta, sokak kapısında-
dık. İhtiyara hastayı tekrar gelip
göreceğimi ve çok iyi bakmalarını
söyledim.

— Derhal müdahale edilmezse
verem olacak, dedim. Şunu da lû-
fen kabul et.

Elne üç tane yüzlük kâğıt sı-
kırtırdım ve ayrıldım.

Matlaşmış göz bebeklerindeki
nemler, pırıltılar toplandı. Bir iki
katre buruşuk elmacık kemiklerin-
den ak sakallarına inerek kaybol-
du. Söylemek istediklerini ağzında
binakarak:

— Gidelim, dedim

Hava iyice kararmıştı. Cadde-
ye çıkınca sordum:

— Uzak mı?

— Aksarayda.

Bir taksi çevirdim. Yolda ihti-
yar adam elimi tuttu. Öpmeğe ça-
lışıyordu. Zaten torunu Nermine
bir iki defa bedava bakmışım. Ni-
nesiyle birlikte gelmiş. Zafiyeti
olduğunu, iyi beslenmesini söyle-
mişim. Fakat...

— Beyefendi evlâdım, diyordu.
Benim gibi konak sahibi, kalaba-
lık aile sahibi ve servet sahibi o-
lup ta böyle son yıllarında on pa-
rasız kalmanın ne olduğunu bile-
mezsiniz. Şu yavrucak olmasa biz
iki ihtiyar çoktan ölürdük a.

Pek dertli bir adamdı. İflâs
etmiş. İhanetlere uğramış. Büyük
bir tüccarken, sadece her işe me-
raklı olduğu için bildiği dülgerlik,
dam aktarıcılığı gibi işler yaparak
geçinmeğe çalışıyormuş.

Perişan, birbirine geçilen iki o-
danın birinde yatan kızı hemen
tanıdım. Bu yirmisine yaklaşmış
Nermine iki defa büyük annesi o-
lan ihtiyar kadın getirmişti. Ba-
kimsizlikten zayıf düşmüş bir kız-
dı. Pek hassas ve mağmum olduğu
için verem olması muhakkak g-

Arifle komiser beni teselli ettiler.

— 33 —

İnsan parasıyla iyilik yapmağa
kalkınca bir de kabul ettireceğim
diye uğraşmağı bir yük addeder.
Fakat zavallı bir ailenin yüzünü
güldürmek o gece için beni huzuru
kalbe kavuşturmuştu. Zaten am-
camdan kalan parayı elden çıkart-
mak için yer arıyordum. Ertesi
gün bir avukat tutarak miras me-
selesini kendisine havale ettim.

Amcamın iki çocuğunun da va-
risi ben olmuştum. Bu mirası al-
mak istemiyordum. On parasından
bile bir şemet umuyordum. Zaten
tek başına bir insan olduğum için
doktorluk kazancım bana fazlaşi-
le yetiyordu.

Muayenehanenin üstündeki o-
dada yatıyordum. Oraya yığınla
tıp kitabı getirmiştim. Gündüzleri
hastalarla, geceleri kitaplarla meş-
gul oluyor, kendi hayatımı düşün-
memek için ne mümkünse yapıyor-
dum.

Bir hafta sonra ihtiyarın evine
gittim. O gün pazardı. Yapacak iş
bulamamış bir kere genç hastayı
yoklamak istemiştım.

Bana kapıyı ihtiyar açtı. Son
derecede mahçuptu. Nasıl karşı-
lıyacağını, ne söyleyeceğini bilemi-
yordu.

Nermine gıdasızlıktan, bakımsız-
lıktan erimişti. Kurak bir mevs-
min kavurduğu körpe bir fidan

bereketli yamurlara kavuşunca
nasıl filizleri doğrulur, yaprakları
düzeliş parlarsa Nermin de öyle
canlanmıştı.

Bir hafta içindeki bu değişiklik
beni çok memnun etti. Kızcağız
başına kırmızı bir kordale bağlamış
ve karyolasının içinde oturuyordu.

Büyük anne ve büyük baba bir
şey söylemiyorlardı. Gözleri doluy-
du. Nerminin henüz zayıf olan ya-
naklarına utancından ateş basmış,
pembeleşmişti.

— İşler yolunda küçük hanım,
dedim.

— Sayenizde doktor bey, dedi.

Dikkatle muayene ettim. Belli
başlı bir rahatsızlığı kalmamıştı.
Yalnız benim yardımlarımı bir
sadaka addettiği için pek üzülüyor-
du. Bu her halinden belliydi.

— Haftaya, pazar günü, geldi-
ğim zaman bana kendi elinizle
bir kahve pişireceksiniz değil mi?
dedim.

— Bu defa utancımın ölmez-
sem, dedi.

Daha ciddi davranarak:

— İnsan iyilik te yapsa iyi bir
netice almak ister, dedim. Sizin
gibi kıymetli bir kızın böyle dü-
şünmemesi lâzım. Yardım içtimai
bir vazifedir. Herkes diğerleri için
elinden geleni yapar. Size gelince,
siz yere düşmüş bir ekmek gibi-
siniz. Onu kim görse yerden kal-
dıracak, öpecek ve yüksekçe bir
yere koyacaktır.

Odada üzüntülü ve heyecanlı
bir sükût oldu. Neden sonra ihti-
yar:

— Bu kıymetli yardımınızı na-
sıl ödiyeceğimizi bilemiyorum, de-
di. Benim buna yetiyecek ömrüm
kalmadı. Bugün için tamamiyle
âciz bir insanım.

— Teveccühünüz ve duanız be-
nim küçük hizmetimi karşılar, de-
dim.

Ayrılırken Nerminin elini tut-
tum ve kuvvetle sıktım:

— Haftaya sizi ayakta görece-
ğim, dedim.

Dışarıda ihtiyara tekrar para
verdim. Bu defa almak istemiyor-
du. Israr ettim. Oradan ayrılırken
hayatımdan pek memnundum. Ken-
di kendime:

— Güzel kız şu Nermin, diyor-
du. Fakat pek genç. Hani şöyle
yirmi iki filân olsaydı beni epeyce
düşündürdü.

Bütün hafta mahkeme işiyle
uğraştım. Bir yandan hastalara
bakıyor, geniş yardımlar yapıyor-
dum. Peyker kalfa ile kapı yolda-
sını ve evlâtlığını yeni evlerine
yerleştirdim.

Nermin beni ayakta karşıladı.
Henüz zayıftı amma marazı hali
kalmamıştı. Havalarda pek güzeldi.
Hafta içinde sokağa çıkabileceğini
de söyledim. İhtiyarlar pek sevin-
iyorlardı. Kız için iyi yemek ve iyi
içmekle bol bol uyumaktan başka
yapacak iş kalmamıştı.

Anadoluda bir kasaba tabipli-
ğini aldığımı ve bir aya kadar iş-
lerimi bitirebilirsem hareket ede-
ceğimi söyledim.

Nermin gözlerini kaldırmadan:

— Bir daha evimize şeref ver-
miyeceksiniz değil mi efendim?
dedi.

(Arkası var)

GÖZETLENDİKLERİNDEN HABERSİZ KONUŞMALARINA DEVAM ETTİLER.

BIRAKIN DA BEN KURNAZCA HAREKET EDEYİM MAJESTE.

SİZE TAMA MİYLE İTİ MAT EDİYORUM REİS.

MAJESTE ..REİS... DEMEK ALDANMAMIŞIM. BENİM BU ES. RARENGİ MİSAFİRLERİM DEMEK Kİ...

HAYDİ ŞİMDİ GİDİP YA. SİZE MINNET. TİN VE İSTİRAHAT EDİN. AZ SONRA FIRTINA BAŞLIYACAK MAJESTE. TARIM REİS.

86

ADALAR KRALİÇESİ

FIRTINA KAPTAN KRALIÇAYI MERDİVEN BAŞINA GÖTÜRDÜ. İYİ İSTİRAHATLER TEMENNU ETTİ

BU NE NEZAKET BÖYLE.. DEMEK GEMİMDE BİR KRALIÇA VAR.. DEMEK GEMİM BİR KRALIÇAYA LAYIK BİR GEMİ..

REİS GÜVERTEDE YALNIZ KALIR KALMAZ MADRAS MEYDANA ÇIKTI.

UYURKEN KAR DEŞİNİZİ BEK. LİYECEĞİNİZ YERDE BURADA NE ARIYORSUNUZ DOSTUM?

MADRAS BEN DENİZİ AVUCUMUN İÇİ KADAR İYİ BİLİRİM. BATIDAN ŞİDDETİ BİR FIRTINA GELMEK ÜZERE.. ÇOK ŞİDDETİ BİR ŞEY OLACAK BU...

MADENKİ DENİZİ İYİ TANIYORSUNUZ NE TAVSİYE EDER SİZ NİZ BU DURUM KARŞISINDA..

ASDR ADALA. RINA DOĞRU ROTA ÇEVİRE. REK FIRTINA. DAN KURTUL. MAK..

HEM DENİZCİLİKTE ANLARIM DİYORSUNUZ HEM DE BENİ TAM FIRTINANIN GÖBEĞİNE ATMAK İSTİYORSUNUZ BU NASIL İŞ BÖYLE..

HAYIR! BİZ O ZAMANA KADAR ÇOK TAN LİMANA GİRMIŞ OLURUZ..

GEMİME ŞEREF VERİYORSUNUZ AMA BU FIRTINAYI ASDR ADALARINA TERCH EDERİM.

BUNU NEDEN TEKLİF ETTİĞİMİ BİLİYOR MU SUNUZ? ÇÜNKÜ ATMACA REİSİN ORADA BULUNDUĞUNU VE KRAL GONTRANONUN SAĞ KOLU OLDUĞUNU İŞİ TMIŞTİM.

PERİ BUNLA. RI BANA NE. YE ANLATI. YORSUNUZ?

SİZ ATMACA REİSLE KARŞI. LAŞMAYI ÇOK AR. ZULAYORDUNUZ DA ONUN İÇİN

149

ARKASI VAR

Otobüs alabildiğine gidiyordu. İçindekilerin hoptamasından, zıplamasından tersleri yüz olmuş, yanları, belleri tutmaz bir hale gelmişti.

Namussuz lâstiklerden birisi patlamasaydı çoktan şehre erişmiş olacaktı. Zengin Ermeni vatan-daslardan birisi:

— Bizimkisi düpedüz kepaze-lik, diyordu. Dünyanın dört ya-nını fırlanmışım, çekmemişim böy-le gâvur eziyeti. Acep gittiğimiz yerde hopital vardır?

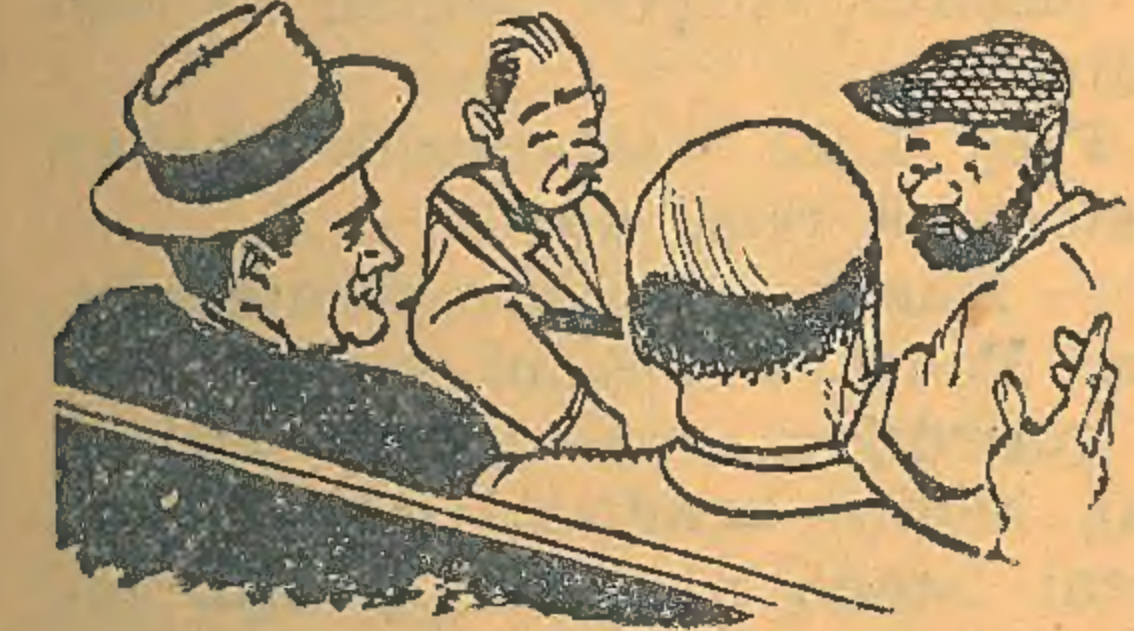
Yumurta toplamağa giden Mu-sevi vatandaş alçak sesle karşılık verdi:

— Aman aman, sus ol. İçimizde Müzülman var.

Pişkin bir kasabalı söze karşı: — Telâş etme bezirgân, hepimiz bu toprağın adamıyız. Şimdi demokrasi var. İstiyen istediğini söyler.

Ermeni vatandaş seslendi: — Bay şoför, evlâdım bunun doğru yolu yoktur ki bizi hopla-tırsın? Barsaklarım boğazıma, ciğerim bacaklarıma inmiştir. İçimi yerli yerine koymak için kıyak bir operatör bilersin?

Şoför başını çevirmeden:

— Dişini sık ahbar, dedi. Şun-da iki buçuk, bilmedin üç saatimiz kaldı. Bak kadınlar da var. Sesle-ri çıkıyor mu?

— Sanırım onlar çokluk bu yol-dan gidip gelmişler de hoplayarak-tan gerileri nasır tutmuştur. Hem benim altımda et yok. Sade kemik. Sofunun birisi çıkıştı:

— Arkadaş ağzını topla. Sonra toplatırlar adama ağzını.

Ermeni vatandaş: — Söz temsilidir Beyzadem, dedi. Altık susuorum. Sanırım ki dut yemiş bülbüle döndüm.

Bezirgân kıs kıs gülerken: — Bülbülün hangi çeşidi? diye sordu. Malûm ya, iki çeşittir bülbül.

Otobüsün içinde neşeli bir hava estî. Gülüşmeler oldu, yine herkes hoptama ve zıplamanın tesiri altın-da ezilerek sustular.

Fakat bu gece yolcularını da-ha büyük bir eziyet ve korku bek-liyordu. Nitekim makine çok anî olarak fren yaptı. Yolcular sapır sapır birbirlerinin üstüne döküldü-ler. Şoföre ne olduğunu sormaya vakit kalmadı. Ön taraftan gür bir ses yükseldi:

— Eller yukarıya, kimse yerin-den kıpırdamasın. Karşı duran yer kurşunu.

Otobüs durunca dağ rüzgârının boğuk boğuk inlemesi duyulmuş-tu. Şoförün yerinde gözleri kan çanağına dönmüş iki adam belir-di. İkisinin de ellerinde tabanca-lar vardı.

Tam bu sırada geride oturan şışmanca, boyunbağı çarpık, lâci-vert elbiseli bir zat haykırdı:

— Oh olsun! Haram para yir misiniz? Hacı ağa, Hacı ağa diye benim gibi çulsuz kişilerle zeklenir misiniz? Virin gayri paraları. Ne-me gerek. Kuşağımda eski bir iki buçukluk var. Viririm onu ben de. Köye yaya giderim, ne olur? Dav-ranın keselere, cüzdanı, neyi çıkar-tın. Üst yanından gorgmayın. Bun-lar namuslu delânlılardır. Irza,

namusa dokunmazlar. Durman ga-lan, davranın cüzdanlara...

Köylü ve şehirli kıyafetli adam âdeta kumanda ediyordu. Kuşa-ğından yırtık bir iki buçukluğu çıkartmıştı:

— Gel hele, diyordu. Helâli hoş olsun.

Heriflerden birisi tabancalarla tehdit etti, öteki cepleri, cüzdan-ları toparladı. Paraları alıyor, ge-risini sahibine veriyordu. O adam durmadan söyleniyordu:

— Gördün mü iş adamlarını? Kâğıdı neyi geri veriyorlar. Baş-

kası olsa caydan geçen atar suya. Al bir iki buçukluk ta ben-den. Helâlinde veriyorum. Oh ol-sun size. Tramvayı, saat kulesini satar mısınız benim gibi yohsul-lara...

Tarama çabuk bitti. İki haydut gözlerini devire devire, tabanca ile tehdit ede ede indiler ve şoföre:

— Çek ulan, dediler.

Otobüs soyulup sovana çevril-dikten sonra hareket etti. Bir hay-li daha gittiler. Nihayet korku a-zaldı, herkes kesesinin kaydına düştü. O zaman yahudi dayanama-dı. Geveze köylüye haykırdı:

— Sana ne oluyor be kuzum? Ne alıp veremiyorsun bizimlen? Neye yardımcılık ediyordun. Ne yaptık sana be kuzum.

Hakikaten herkes kızmağa baş-lıyordu. Ermeni:

— Seninki düpedüz hentliktir, dedi. On parasız kalmış isek hoşu-na gitmiştir.

O zaman köylü kıyafetli zat haykırdı:

— Gusura kalman ağalar. Ben kesemi kurtarmak için işi bu yola döktüm. Yoksa benim cüzdan da gidecekti. Gasavet çekmen. Soyul-anlara birer ellilik vereceğim.

Koynundan koskocaman bir cüzdan çıkartarak para dağıtmağa başladı.

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

46

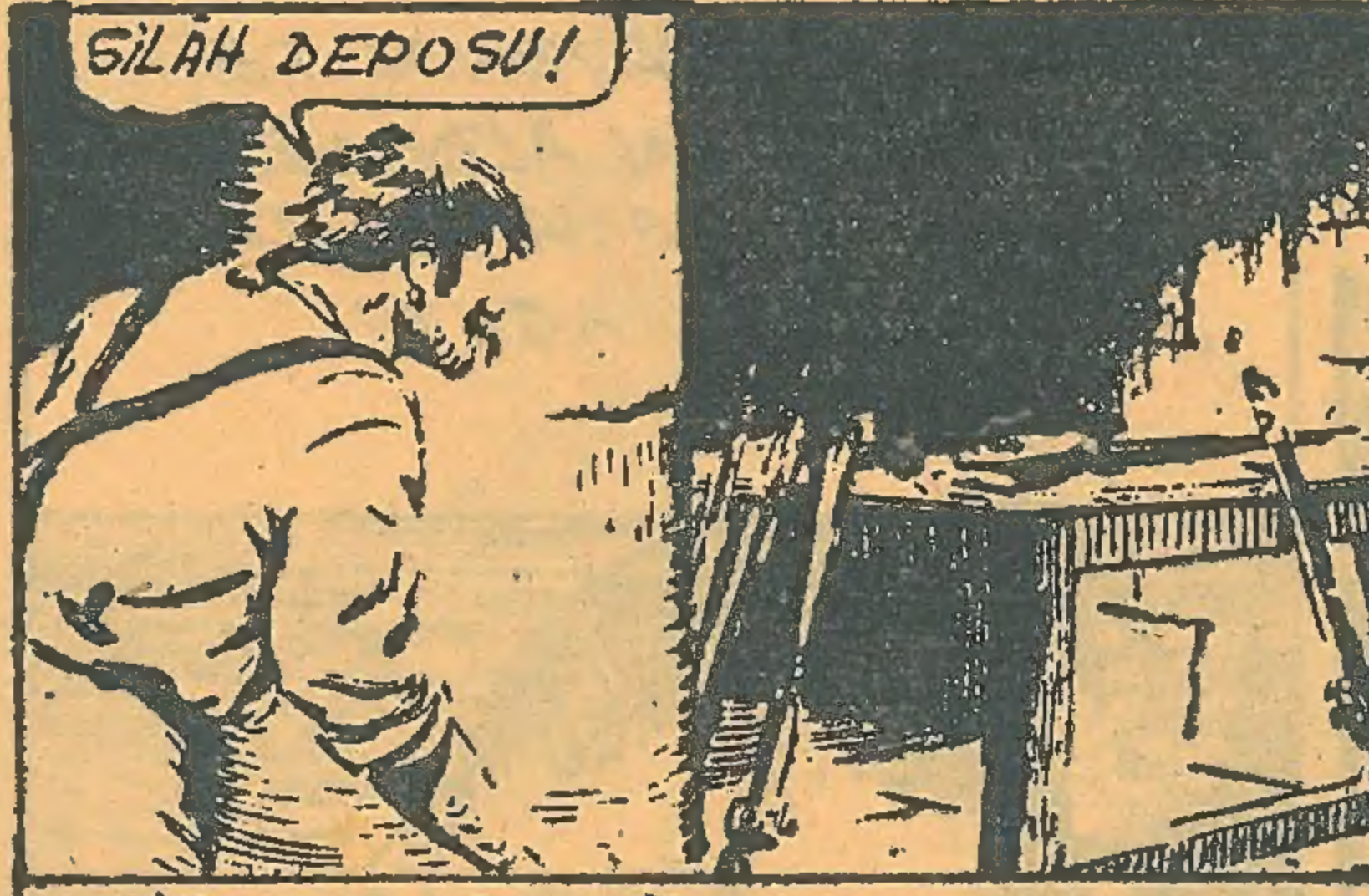
RADUP SERBESTÇE İÇE-Rİ GİRDİ. KARŞISINDAKİ ÇE-LİMSİZ NÖBETÇİYİ DEVİR-MEK ZOR OLMADI.

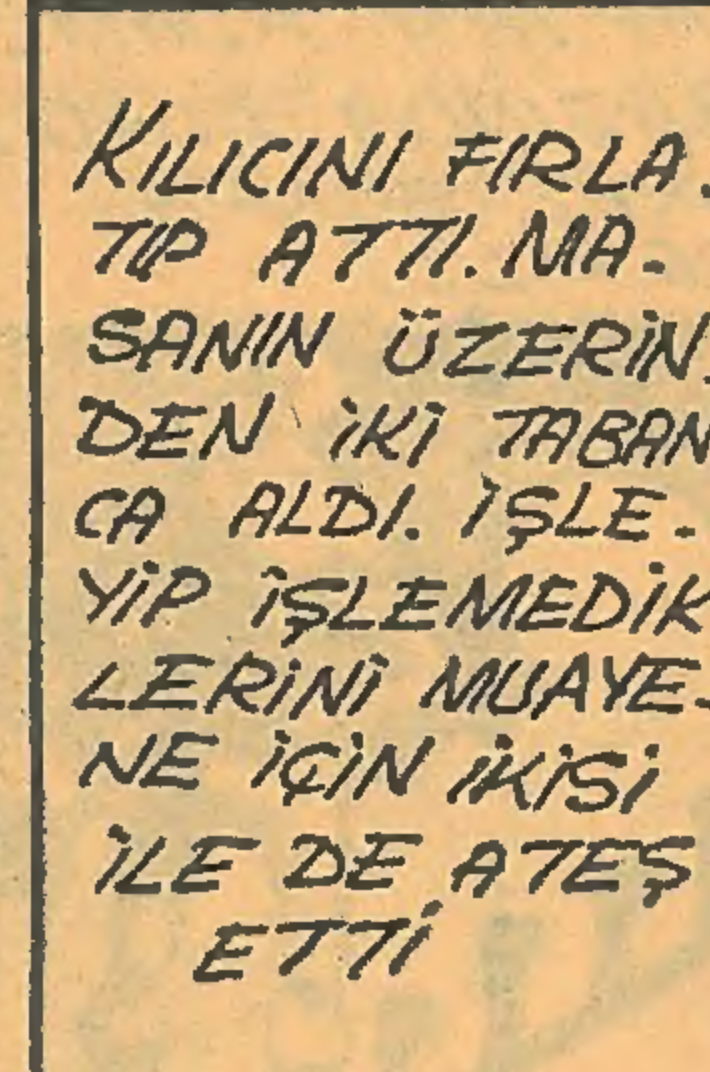
İŞİNİ BİTİRDİKTEN SONRA ETRAFA KULAK VERDİ.

YERDEKİ KILICINA AYAĞI TARILINCA...

BİRDEN BİR SÜTUNUN ARKASINDA BİR SÜRÜ SİLÂH GÖRDÜ

KILICINI FIRLA-TIP ATTI. MA-SANIN ÜZERİN-DEN İKİ TABAN-CA ALDI. İŞLE-YİP İŞLEMEDİK-LERİNİ MUAYE-NE İÇİN İKİSİ İLE DE ATEŞ ETTİ

SİLÂH SESİ LANTÖNAK VE AR-KADAŞLARINI ÜMİTSİZLİĞE DÜŞÜRDÜ.

GABUK OLUN YUKARI ÇIKALIM.. ALT KATTA TUTUNAMI YACAĞIZ..

RADUP BİR KENARA GEKİL-Dİ. ORTA KATIN İŞGAL E-DİLDİĞİNİ SANAN LANTÖNAK VE ARKADAŞLARI DOĞRU YUKARI ÇIKTILAR.

BU KATTA UZUN MÜDDET DAYANACAKLARINI UMUYOR-LARDI. BU KAT DAHA MUH-REMİDİ. ÜSTELİK REHİNLER-DE BU KAT TAYDI.

GAUVAIN NASIL OLUPTA KULE MÜDAFİLERİNİN BİRDENBİRE DÖVÜŞÜ BIRAKIP YUKARI ÇIK-TIĞINI ANLIYAMADI. 149

BU İŞİ BEN YAPTIMI KOMU-TANIM. ATEŞ ETTİM. YUKARI-DAN SARILDIKLARINI SANDI-LAR SİZİNLE DÖVÜŞME-Yİ BIRAKTI. 150

RADUP'UN İŞGAL ETTİĞİ KATI GÖZDEN GEÇİRDİLER. GAUVAIN İLE SİMURDEN BERABERDİLER. - ARKASI VAR -

dan bizi yakaladılar!»
Graham, «Benim otomobilim yol başında bekliyor» dedi. «Hiç korkmayın!»

Cristeel cebinden küçük, siyah bir silindir çıkardı ve hapishanenin bir duvarını silindirden fışkıran şuaıyla sessiz sedasız kıvrıverdi.

Biraz sonra üç arkadaş Graham'ın otomobiliyle şose boyunca son sürat ilerliyorlardı. Cristeel cebinden portatif telsiz cihazını çıkardı ve uçan dairede bekleyen yüzbaşısı seslendi:

— «Birazdan oradayız yüzbaşım. Yanımızda oldukça zeki bir insan var. On dakikaya kadar geliriz!»

Bundan sonrasını biliyorsunuz, tabii. Biz sadece Merihlilerin yer yüzüne ilk inişlerinin ve Mr. Graham'ın Seyyareler Arası Ara bulucusu seçilişinin iç yüzünü anlatmak istedik!

SİYAH PELERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

hatırlıyor musunuz?

— Cevap vermediniz...

— Eğer karısı olmak için ona büyü yapsaydım, böyle bir teklifi cevapsız bırakır mıydım?

Savcı müdahale etti:

— Sükût red demektir.

— O halde tekrar konuşmaya dönelim.

[Rahip Frey Luis'e baktı:

— Ertesi sabah güvertede size tesadüf ettiğim zaman ne söyledim?

Frey Luis sabırsızlık halleri göstererek reise döndü.

— Bunun cevabı raporumdadır. Don Pedro kendisini gemiye zorla getirdiğini, evlenmeğe zorladığını, benim kendisini müdafaa etmemi istediğini söylediği için raporumda yazılıydı...

— Ben Don Pedro'ya benim evlenmesi için büyü yapsaydım bundan, başkasına şikâyet edeydirmem ister, bilhassa bir rahib müdafaaasını rica eder miydim?

Frey Luis sert bir sesle cevap verdi:

— Onun sizinle evlenmesini temin etmek için büyü yaptığını herhangi bir yerde söyledim mi? Maksadınızın ne olduğunu nasıl bildirdim? Sadece ona büyü yapmış olacağınızı çünkü Don Pedro gibi Allaha korkan, kiliseye bağlı bir insanın bir mütereddi ile evlenmesi, rahiplere karşı gelme ve (Mukaddes Daire) nin adamlarına silâh çekmesinin mümkün olmadığını söyledim.

— Eğer bütün bunlar onun büyülenmiş olduğunu gösteriyorsa hâlâ bundan bir şey anlamıyorum - ona büyü yaptığımı nasıl hatırlatabilirsiniz?

Frey Luis gözlerini açarak:

— Nasıl mı? diye bağırıp genç kıza bakmağa başladı ve reis el rafındakileri şaşkırtan sakın, yumuşak bir sesle:

— Haydi, cevap verin, Frey Luis dedi.

(Arkası var)

FIRTINA KAPTAN

41

SENİ GEBERTECEĞİM.

BU DÜNYADA HAK, HUKUK ADALET VARSAYSA VE MUHAKKAK GEBERMESİ GEREKEN BİRİ VARSAYSA ODA SEN OLACAKSIN

FIRTINA KAPTANIN SON BİR GAYRETİYLE KARA HASAN KORKUNÇ BİR GİĞLİK ATARAK BOŞLUĞA UÇTU.

HAK YERİNİ BULDU. KARA HASAN SENELERDİR YAKTIĞI CANLARIN CEZASINI ÇIKTI.

BÜTÜN ÇETİYİ YAKALADIK.. NE YAPARIZ BUNLARI

BİZE ÇETENİN HAZİNELERİNİN YERİNİ GÖSTERİRSİNLER

KORSANLAR HIÇ ZORLUK ÇIKARMA. DAN HAZİNENİN YERİNİ GÖSTER. DİLER.

KARA HASAN ÇETESİNİN SENELERDEN BERİ BİRİK. TIRDIĞI KIN. METLİ TAŞ. MADEN VE KUMAŞLARI KENDİ GEMİLERİNE AK. TARDILAR.

FIRTINA KAPTAN ADAMLARININ BAŞINDA DURU. YORDU BİRAZ SONRA ODASINA ÇEKİLDİ.

FIRTINA KAPTANIN GEMİSİ YELKEN ALDI VE BİR AKŞAMA DOĞRU ENJİNLERE AÇILDI.

KAPTAN DEPOLARDA NE VAR NE YOK SILDIK SÜPÜRDÜK.

ÇETENİN GERİ KALANINI SERBEST BIRAKIN.. CEZALARI. NI BENDEN BULMA. SINLAR. HAZIRLIK YAPIN KALKIYORUZ.

FRANSIZ KRALI YENİ BİR HAZİNEYE KONMUŞTU. FIRTINA KAPTAN KRALINI MEMNUN ETTİĞİNE PEK SEVİNİYORDU.

149

BÜTÜN YEL. KENLERİ FORA EDİN

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Arslan cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN

YAZISI

DÖRVE KLERE GÜNDEN GÜNE YAKLAŞIYORDU.

AVUKATINIZ DERÜ SİZDEN PEK SİYAYİŞKAR SÖZLERLE BAHSETTİ. CİDDİYETİNİZİ, VAKARINIZI PEK BEĞENMİŞ. BEN BU KADAR ASİL KADIN SİZE KARŞI ÇOK KABA GÖRMEDİM, DİYOR.. MUAMELE ETTİM. KUSU. ARKADAŞLIĞIMI RUMA BAKMAYIN. NEZA. KABUL EDER KETİNİZE HAYRANIM. AR. MİSİNİZ KLER. KADAŞLIĞINIZ BANA ŞE REF VERECEKTİR..

KONT DÖRVE'NİN ZİYARETLERİ GÜNDEN GÜNE DAHA SIKLAŞIYORDU. BERABER GEZMELERE GİDİYORLAR. KONT HER MEY. ZU ÜZERİNDE KLERİMİN HOŞLANACAĞI CÜMLELER BULUP SÖYLÜYÖRDÜ. NİHAyet KONT, KLERİN DAİMA YANINDA BULUNMASINI ARZULA. DIĞI BİR İNSAN HALİNE GELDİ.

BİRGÜN BİR PARKTA OTURURLARKEN BİR GAZETECİ FOTOĞ. RAFLARINI ALDI.

KONT BÜYÜK BİR ASA. BİYETLE "ŞİPŞAKÇI" NİN ÜZERİNE ATILDI. AĞZINA GELEN KÜFÜRÜ SAVURMAYA BAŞLADI.

ARAYA KLER GİRDİ.

SİNİRLENME RİCA EDERİM.. NE ÇIKAR BUNDAN CANIM.. SAKIN OL..

BENİ MAZUR GÖRÜNÜZ. BİRDENBİRESİ NİRLERİME HAKİM OLAMADIM..

DÖNÜŞTE KLER, KONTLA ARAMIZDA BENZERLİKLER ARİYOR VE BULMAKTA DA ZORLUK GEKMİYÖRDÜ. ANLIYACAĞINIZ, İŞLER ALEYHİME CEREYAN EDER BİR HAL ALMIŞTI.

NEYSEKİ HAPİSHANE ARKADAŞLARIM ANLAYIŞLI
DAVRANIYORLAR BANA DOKUNMUYOR TAKILMIYOR
LARDI.

BİNBİR ROMAN

FAKAT GÜNÜN BİRİNDE YILIŞIK, GEVEZE BİRİNİ
BİZİM KAPIDAN İÇERİ SALIVERDİLER.

ADIM DURAND.. BENİ
TANIMANIZA VAKİT
KALMADAN ÇIKACA-
ĞIM.

17/2

DELİRAKLI.. GENENİ
KİTA GÖCÜĞÜ RAHAT
BIRAK.. ZATEN OĞLA-
NIN DERDİ KENDİNE
YETİYOR..

HOROZLANMASIN ÖYLEYSE..
NE KAFİ TUTUYOR BE?
ENAYİ... BİR ŞİRFINTI İÇİN
BİR MORUĞU ÖLDÜRMEK İSTE-
MİŞ.. AHMAKLIĞINA DOYMASIN..

İKİ ARKADAŞIMIN
ELİNİ SIKTI. BENİ TAKDİM
ETTİLER. ADIMI DUYUNCA
YOK YAHU.. SAHİ Mİ GÜLDÜ.
ŞU MEŞHUR YANSEN NE DE-
MEK İSTİYORSUN.

BİR AYDIR GERİ-
LEN SİNİRLERİ-
ME HÂKİM OLMA-
DIM. HERİFE BİR
APARKAT YAPIŞTIR-
DIM..

VAY.. HAIN..
SANA BİR DERS
VEREYİM.

YUMRUK YETME-
Dİ. HERİFİN BOĞAZINA SARILDIM.
KENDİMDE DEĞİLDİM.

VAY.. ALÇAK
NAMUSSUZ..
ŞİRFINTI HA-

BIRAK BENİ..
BELÂNI ARA-
MA GÖCÜK..

BOĞUŞURKEN YERE
YUVARLANDIK. ARKA-
DAŞLAR NE YAPA-
CAKLARINI ŞAŞIR-
MIŞLARDI.

ARKASI VAR

149/2